

Η σιωπή την κατάλληλη στιγμή έχει πιο πολύ ευφράδεια από τον λόγο.- Martin Fraquhar Tupper

Κόσμος και... μνη

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

ΕΝΩ ΤΑ ΜΟΝΟΠΩΛΙΑ ΑΡΠΑΖΟΥΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΣΕΠΕΣ ΜΑΣ ΟΣΑ ΤΟΥΣ ΛΕΙΠΟΥΝ... Οι κυβερνήσεις επιβάλουν διατίμηση στο κόστος τής εργασίας!

Η είδηση λέει πως η πολιτειακή κυβέρνηση ΝΝΟ του Μπάρι Ο' Φάρελ αρνείται να δώσει στους αστυνομικούς αύξηση μισθού μεγαλύτερη από 2,5% και πάλι καλά, αφού οι μισθοί γενικά το τελευταίο τρίμηνο αυξήθηκαν μόνο 0,8% γι' αυτούς, βέβαια, που μπορούν να διεκδικήσουν αύξηση μισθού τη σήμερα ημέρα. Αν πιστεύετε ότι ζούμε στη χώρα τής δικαιοσύνης και των ίσων ευκαιριών, σας παρακαλώ να το ξανασκεφτείτε. Ασφαλώς βρισκόμαστε σε καλύτερη μοίρα από συνανθρώπους μας σε άλλες χώρες, απλώς και μόνο επειδή περισσεύουν μεγαλύτερα και περισσότερα ψίχουλα στους άρχοντές μας για να μάς ξεγελούν.

Οι πολιτικοί κατόρθωσαν με τη βοήθεια των αργυρωνητων κονδυλοφόρων και τους χρυσοπληρωμένους τελάληδες να πείσουν τον κοσμάκη πως πρέπει να είναι ευγνώμων στους ευεργέτες δισεκατομμυριούχους μας, γιατί αν ζούσαν στη Ζιμπάμπουε δεν θα είχαν ούτε ψίχουλα. Ο λαός έχει πιστέψει ακόμη το παραμύθι πως αν ζορίσει τους τραπεζίτες και τους μεγαλοβιομήχανους θα πάρουν τις επιχειρήσεις τους και θα εγκατασταθούν στο Μπαγκλαντές, ή στο Σουδάν για να μην πληρώνουν μισθούς.

Υπάρχουν, δηλαδή, άνθρωποι που πιστεύουν στον 21ο αιώνα ότι οι τράπεζες, τα σουπερμάρκετ, τα πρατήρια βενζίνης, οι ασφάλειες και τα μεγάλα εμπορικά κέντρα θα κλείσουν τις επιχειρήσεις τους στα

προάστια τής Αυστραλίας για να μάς... τιμωρήσουν και θα μάς υποχρεώσουν να πηγαίνουμε στο Χαρτούμ ή στην Καλκούτα για ν' αγοράσουμε τα τρόφιμά μας, να καταθέσουμε τα ωραία μας δολάρια ή ν' αγοράσουμε βενζίνη; Οι επιχειρήσεις που μπορούσαν να φύγουν την κοπάνισαν κανονικά και μην τον είδατε τον Παναή, οι άλλες είναι υποχρεωμένες να μείνουν όχι επειδή μάς αγαπούν, αλλά επειδή είμαστε όμηροί τους και μπορούν να βάζουν τα χέρια τους βαθιά στις τσέπες μας για να παίρνουν όσα τους λείπουν.

Το επάγγελμα τού αστυνομικού είναι ένα από τα χειρότερα, αλλά και τα πιο σημαντικά, όμως η κυβέρ-

νηση λέει ότι δεν δικαιούται μεγαλύτερη από 2,5%, επειδή δεν έχει χρήματα. Γιατί οι κυβερνήσεις δεν λένε και στα μονοπώλια ότι δεν μπορούν να αυξάνουν τις τιμές των προϊόντων τους περισσότερο από 2,5%; Αλλά ποιός έχασε το τσαγανό για να το βρει η Γκίλντντ ή ο Ο' Φάρελ;

Όταν ήρθα στην Αυστραλία το 1957 η αναπροσαρμογή των μισθών γινόταν κάθε τρεις μήνες με βάση την αύξηση στο κόστος ζωής, ενώ τώρα ο χαμηλόμισθος πρέπει ν' αποταθεί στο βιομηχανικό δικαστήριο και να ζητήσει αύξηση πενήντα δολάρια για να πάρει δέκα. Και αν τα πάρει κι' αυτά, αφού ένας λόχος μπάριστερ των βιομηχάνων κτυπάνε τα κεφάλια τους στα έδρα-

να και κλαίνε σαν να βρίσκονται στον τοίχο των οδυρμών επειδή δήθεν θα χρεοκοπήσουν τα μονοπώλια αν δοθεί αύξηση στους πειναλέους. Και οι συνταξιούχοι, που ούτε στο δικαστήριο μπορούν ν' αποταθούν για να βρουν το δίκιο τους, ούτε δεκάδες εκατομμύρια δολάρια έχουν στη διάθεσή τους για να ρίχνουν κυβερνήσεις όπως οι δισεκατομμυριούχοι;

Σύμφωνα με τη Στατιστική Υπηρεσία Αυστραλίας, το κόστος ζωής των συνταξιούχων αυξάνεται σε ταχύτερους ρυθμούς από τον πληθωρισμό και ο γενικός διευθυντής τού οργανισμού National Seniors είπε ότι λοι ηλικιωμένοι μπροστά στη μεγάλη αύξηση τού κόστους ζωής, υποχρεώνονται να πωλούν προσωπικά τους είδη ή να κάνουν δάνεια για να επιβιώσουν. Είπατε τίποτε για την κατάσταση στην Ελλάδα;

Η φτώχεια στην Αυστραλία δεν είναι μόνο αδικαιολόγητη, αλλά και ανήθικη, επειδή βασικά οφείλεται στην απληστία τού 20% των πολιτών που κατέχουν το 60% τού πλούτου στην Αυστραλία και δεν είναι ικανοποιημένοι.

Δυστυχώς, σήμερα δεν υπάρχει στον ορίζοντα ο πολιτικός ηγέτης που θα εφαρμόσει έστω μια ήπια ανακατανομή τού πλούτου, με την φορολογία των υπερκερδών όπως είχε τολμήσει, τουλάχιστον, ο Κέβιν Ραντ και είδαμε τί τού έκαναν οι δισεκατομμυριούχοι εκμεταλλευτές τού φυσικού πλούτου μας.

Η "προφητεία" του Ζ. Παπαντωνίου

Έχουν περάσει 84 χρόνια από τότε που ο Ζαχαρίας Παπαντωνίου σε ένα κείμενο του εξέφραζε την αγωνία του για τους κινδύνους που απειλούσαν την Αθήνα από τους Έλληνες κατοίκους της και όχι τους... πρόσφυγες. Ήταν το 1927, στην «Νέα Εστία» (πρώτο έτος της έκδοσης της) το άρθρο του Ζαχαρία Παπαντωνίου με τίτλο «Εξουσία Δημόσιας Καλαισθησίας». Προφητικό αλλά και σήμερα επίκαιρο όσο ποτέ καθώς οι φόβοι του συγγραφέα έχουν πλήρως επιβεβαιωθεί.

Ο Ζαχαρίας Παπαντωνίου όταν έγραφε το κείμενο αυτό ήταν ήδη 50 χρόνων. Είχε κατέβει στην Αθήνα από τη γενέτειρά του, το Καρπενήσι, είχε ζήσει κάποιο καιρό στο Παρίσι, είχε διατελέσει νομάρχης επί Ελευθερίου Βενιζέλου και είχε εκδόσει το 1919 το περίφημο αναγνωστικό του «Τα ψηλά βουνά» που έμεινε στην ιστορία της εκπαίδευσης. Είχε διοριστεί διευθυντής της Εθνικής Πινακοθήκης. «Πρίγκιπα του νεοελληνικού λόγου» τον ανέφεραν καθώς και «παιδί του βουνού» αλλά και κοσμοπολίτη. Ο Παπαντωνίου το 1938 θα γινόταν Ακαδημαϊκός και θα πέθαινε δύο χρόνια αργότερα μέσα στο τράμ, καθώς πήγαινε στην Ακαδημία.

Ας θυμηθούμε τώρα παραγράφους από το κείμενο, όπως ακριβώς είχε δημοσιευθεί στην Νέα Εστία:

«Οι ανθρώπινες βαρβαρότητες εναντίον της μορφής των Αθηνών, βαρβαρότητες από το

κράτος, από ιδιώτες, από εταιρείες, από τον καθένα που διαθέτει λίγη πέτρα, είναι καιρός να ξυπνήσουν στους λίγους Αθηναίους (ο Μωρεάς θεωρούσαν "Αθηναίους" μια κατηγορία λεπταισθητών ανθρώπων έστω έστω κι αν ήσαν από την Κίνα) το πνεύμα της πόλεως ή καλλίτερα το πάθος της πόλεως. Ας σώσωμε την πρωτεύουσα.

Εξ αιτίας της αναισθησίας στην οποίαν ωδήγησε η ανάγκη να κατέχωμε οικόπεδα σ' αυτό τον ιερό και δυστυχισμένο χώρο, επρόκεινα εδώ και λίγον καιρό στην εφημερίδα "Ελεύθερο Βήμα" να νομοθετηθή μια Εξουσία Δημοσίας Καλαισθησίας, ανώτατο συμβούλιο από αρχαιολόγους, καλλιτέχνες, ιστορικούς και αρχιτέκτονες, εξουσιοδοτημένο να επιτρέψει ή να απαγορεύει κάθε τι που επηρεάζει τη μορφή της πόλεως. Οικοδομαί και μνημεία, διαρρυθμίσεις δρόμων, κήπων, βράχων, το σημαντικό ή το ελάχιστο, αρκεί τα σχετίζεται με την όψη των Αθηνών-και τι είν'εκείνο που δεν επηρεάζει τη μορφή της πόλεως-θα κρίνονται από ένα αρμόδιο σώμα και απλούστατα δεν θα γίνονται, αν δεν πρέπει να γίνουν. Τη μορφή της πόλεως θα την εξουσιάζει τότε ένα Συμβούλιο».

Και ο Παπαντωνίου συνεχίζει:«Έξω από την πρωτεύουσα του Ελληνισμού καταστρέφουμε πενήντα ετών δάση και διατηρούμε ένα βαρβαρο θέαμα που προσβάλλει περισσότερο από τον ανθρωπισμό μας την καλαισθησία μας.

Να που η ευθιξία της μορφής, αν την είχαμε θα έσωζε τη δασική φυτεία της Αττικής. Η ίδια ευθιξία της μορφής αν υπήρχε σε εμάς, θα είχε εξεγείρει όλους εναντίον της αδιάντροπης ιδέας να χτισθή μια τούρτα στην κορυφή του Λυκαβηττο».

Και καταλήγει: «Ας γίνωμε ικανοί να προστατεύσωμε μόνοι μας την πρωτεύουσα. Τη διατήρηση των μουσικών δεσμών της αισθητικής και της ιστορίας, οι οποίοι με την συνεργασία των σχηματίζουν τη μορφή μιας πόλεως, πρέπει να την εμπιστευθούμε σε ένα σώμα Δημόσιας Καλαισθησίας, συγκροτημένο με αυστηρότητα και προσοχή, όχι γνωμοδοτικό απλώς, κυρίαρχο σώμα, που θα έχει το δικαίωμα να απαγορεύει βαρβαρότητες και στο ίδιο το κράτος».

Στις δεκαετίες που πέρασαν η Αθήνα είχε πολλές απώλειες. Έχασε τα ποτάμια της, λοφίσκοι εξαφανίστηκαν από την επέλαση του μπετόν, νεοκλασικά κτίσματα ισοπεδώθηκαν από τις μπουλντόζες. Η Αθήνα όμως έγινε μια μεγαλούπολη, μεμονωμένα κτίρια υψηλής αρχιτεκτονικής κοσμούν την πρωτεύουσα, συνοικίες σώζονται και προσφέρουν πολιτιστικές εκδηλώσεις, νεοκλασικά σπιτία προστατεύονται και ξαναζούν.

Είναι η ώρα οι δημότες της Αθήνας, συλλογικά και ατομικά, να αποδείξουν την καλαισθησία που ζήτησε με το άρθρο του ο Ζαχαρίας Παπαντωνίου και να συμμετάσχουν ενεργά στην αναβάθμιση της Αθήνας.

* Καλόο!

Ο σύζυγος επιστρέφει σπίτι νωρίς και βρίσκει την γυναίκα του στο κρεβάτι, λαχανιασμένη και καταϊδρωμένη .

- Αχ, αγάπη μου! Νομίζω ότι με έπιασε η καρδιά μου, αναφωνεί αυτή.

Τρέχει έξω απ το δωμάτιο ο σύζυγος και πάει να πάρει τηλέφωνο στις Πρώτες Βοήθειες. Εκεί που τρέχει, πετάγεται ξαφνικά μπροστά του ο μικρός του υιός φωνάζοντας:

- Μπαμπά, μπαμπά, μπαμπά! Είναι ένας γυμνός άνδρας στη ντουλάπα!

Ξανά πίσω στην κρεβατοκάμαρα ο σύζυγος, μπαίνει σαν σίφουνας, ανοίγει την ντουλάπα και βρίσκει τον καλύτερό του φίλο.

- Καλά ρε φίλε, του λέει. Εδώ η γυναίκα μου έχει καρδιακή προσβολή κι' εσύ τρομάζεις τα παιδιά;

Και ο... Στρος Καν:

* Τι διαφέρει η καμαριέρα του Στρος Καν από την Ελλάδα;

- Η καμαριέρα αντιστέκεται.

* Ποια είναι η αγαπημένη στάση του Στρος Καν;

- Η στάση πληρωμών.